RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 110.974 van 3 oktober 2002
in de zaak A. 120.453/VII-26.502.

In zake : de n.v. TRANSPORT GEBROEDERS DE BOCK,
die woonplaats kiest bij
Advocaat N. WEINSTOCK,
kantoor houdende te BRUSSEL,
De Roodebeeklaan 45

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat M. VANDEPUT,
kantoor houdende te HASSELT,
Leopoldplein 8.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de n.v. TRANSPORT GEBROEDERS DE BOCK op 29 april 2002 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het besluit van de Vlaamse minister van leefmilieu en landbouw van 25 februari 2002, houdende uitspraak over haar beroep tegen het besluit van de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest van 5 november 2001 waarbij deze beslist dat de verzoekende partij niet aantoont dat zij conform de bepalingen van artikel 31 van het Bodemsaneringsdecreet niet verplicht is om tot bodemsanering over te gaan;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur P. PROVOOST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 3 juli 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 12 september 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat N. WEINSTOCK, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat E. NICOLAI die, loco Advocaat M. VANDEPUT verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. PROVOOST;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

De verzoekende partij exploiteert een bedrijf voor internationaal transport, met een honderdtal vrachtwagens. Voorliggende zaak heeft betrekking op een terrein dat zij sinds 1980 in concessie heeft, gelegen aan Luithagen in Antwerpen (havengebied), kadastraal gekend als 11817 Antwerpen, 17de afdeling, sectie F, nr. 0653 E.

Eind 1996 bezorgt de verzoekende partij aan de OVAM het verslag van een bodemonderzoek. Op 15 mei 1998 bezorgt ze een aanvullend bodemonderzoek, ter gelijkstelling met een oriënterend bodemonderzoek.

Op 1 oktober 1998 laat de OVAM weten van oordeel te zijn dat er ernstige aanwijzingen zijn dat het perceel is aangetast door een historische bodemverontreiniging die een ernstige bedreiging vormt.

Op 24 november 1998 bezorgt de verzoekende partij aan de OVAM een verslag betreffende de reeds genomen maatregelen. Zij kondigt tevens aan zich desgevallend te zullen beroepen op het zogenaamde statuut van onschuldig bezitter.

Op 15 januari 1999 laat de OVAM aan de verzoekende partij weten aan de Vlaamse regering te zullen voorstellen het perceel in te schrijven op de lijst van historisch verontreinigde gronden.

Op 22 juni 2001 wordt aan de verzoekende partij het ministerieel besluit van 20 mei 2001 betekend waarbij het perceel, bij toepassing van artikel 30, § 2, van het bodemsaneringsdecreet, wordt aangeduid als historisch verontreinigde grond waar bodemsanering moet plaatsvinden.

Op 8 augustus 2001 maant de OVAM de verzoekende partij aan om over te gaan tot bodemsanering, bij toepassing van artikel 31, § 1, van het bodemsaneringsdecreet. Het voorstel tot beschrijvend bodemonderzoek moet worden bezorgd vóór 24 september 2001.

Op 28 augustus 2001 laat de verzoekende partij weten zich te beroepen op het statuut van onschuldig bezitter (artikel 31, § 2, van het bodemsaneringsdecreet).

Op 5 november 2001 beslist de OVAM dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 31, § 2 of § 3, van het bodemsaneringsdecreet.

Met een brief van 4 december 2001 tekent de verzoekende partij administratief beroep aan.

Bij de bestreden beslissing van 25 februari 2002 wordt het beroep verworpen;

2. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de nietigverklaring van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1. Overwegende, wat de tweede voorwaarde betreft, dat de verzoekende partij aanvoert wat volgt :

> "De onmiddellijke uitvoering van de bestreden handeling zou aan verzoekster een zeer ernstige en haast onmogelijk te herstellen schade berokkenen;
> dat dit enerzijds noodzakelijkerwijze voortvloeit uit de gevolgen die het decreet zelf aan de bestreden maatregel verbindt;
> dat verzoekster inderdaad verplicht zal zijn op eigen kosten over te gaan tot bodemsanering van het terrein dat zij thans uitbaat in het kader van haar activiteit van internationaal transportbedrijf dat over een honderdtal vrachtwagens beschikt;
> dat de uitvoering van de bevolen saneringsmaatregelen het perceel onbruikbaar zullen maken en de activiteiten van het bedrijf zullen lamleggen; dat uw Raad reeds eerder overwoog dat een dergelijk risico als een MTHEN dient beschouwd te worden (zie uw arrest n.v. BELGAARDE nr. 73.647 d.d. 14 mei 1998);
> dat anderzijds -zoals blijkt uit bijgaande schets- de vervuiling zich voordoet op een oppervlakte van 20 x 20 die zich bevindt naast het gebouw

dat dienstig is voor de administratie en tevens als garage en onderhoudswerkplaats voor het wagenpark fungeert;

dat de bevolen maatregelen van afgraving ter plaatse derhalve de stevigheid en de constructie van het gebouw in het gedrang zouden brengen (het lijkt wel op het eerste gezicht zo te zijn dat eventuele sanering enkel mogelijk zou zijn via oppompen van grondwater en navolgende behandelingen van filtering);

dat een dergelijke aantasting van het gebouw bezwaarlijk anders dan als een MTHEN kan worden beschouwd;

dat verzoekster dus aantoont dat de bestreden handeling waarvan die zij de Raad verzoekt te schorsen haar een MTHEN zal berokkenen";

2.2. Overwegende dat de verwerende partij repliceert dat het aangevoerd nadeel een hypothetisch nadeel betreft, niet gestaafd door concrete gegevens; dat, voorts, zij betoogt wat volgt :

"(...)

De bestreden beslissing stelt slechts dat niet aangetoond is dat verzoekende partij conform de bepalingen van art. 31 BSD niet verplicht is om tot bodemsanering over te gaan.

Impliciet legt de beslissing aldus slechts aan verzoekende partij de verplichting op een beschrijvend bodemonderzoek uit te voeren.

Daarna zal er een bodemsaneringsproject volgen, met mogelijke aanpassingen.

Tegen dit alles kan nog eens afzonderlijk administratief beroep worden aangetekend.

Het is pas op het ogenblik dat definitief blijkt welke saneringsmaatregelen er moeten worden uitgevoerd en binnen welke termijn dat het duidelijk is welk concreet nadeel een en ander in hoofde van de verzoekende partij zal veroorzaken.

De uiteenzetting van verzoekende partij dienaangaande is dan ook voorbarig";

dat, in ondergeschikte orde, de verwerende partij doet gelden dat niet wordt aangegeven op welke wijze het bedrijf zou worden lamgelegd en dat ook niet wordt aangetoond dat het voortbestaan van het bedrijf in het gedrang komt, en dat het dus om meer dan om een pecuniair nadeel gaat;

2.3. Overwegende dat de bestreden beslissing de verzoekende partij er niet toe verplicht een bodemsanering uit te voeren, doch haar enkel oplegt om een beschrijvend bodemonderzoek te laten uitvoeren; dat, desgevallend, daarna een bodemsaneringsproject zal moeten worden opgesteld dat moet worden conform verklaard en waartegen bij de Vlaamse regering een administratief beroep kan worden ingesteld (artikelen 17 en 18 van het bodemsaneringsdecreet); dat pas dan duidelijk zal zijn welk concreet nadeel een eventuele sanering in hoofde van de saneringsplichtige zal veroorzaken; dat daarenboven de verzoekende partij eraan voorbijgaat dat de principiële beslissing dat op het

bewuste terrein er bodemsanering moet plaatsvinden reeds werd genomen bij het ministerieel besluit van 20 mei 2001, dat door de verzoekende partij niet werd bestreden; dat het door de verzoekende partij aangevoerd nadeel, te wijten aan het uitvoeren van de saneringswerken, niet rechtstreeks voortvloeit uit de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit; dat, wat de uit het bestreden besluit voortvloeiende plicht tot het opmaken van een beschrijvend bodemonderzoek betreft, nergens uit blijkt en de verzoekende partij overigens niet beweert, dat de kosten ervan een moeilijk te herstellen ernstig nadeel uitmaken;

2.4. Overwegende dat niet voldaan is aan de tweede door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarde; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

<u>Artikel 1</u>.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

<u>Artikel 2</u>.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op drie oktober tweeduizend en twee, door :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

A. WIJNANTS. **M.-R. BRACKE.**